

Sebastian în lectură lucidă

Spectacolul regizorului Mihai Radoslavescu propune o lectură lucidă a **Stelei fără nume**. Se prea poate, lasă el să se întrevadă, ca profesorul Miroiu să nu fie un mare astronom și ca Udrea să nu fi compus o simfonie tocmai epocală. Viețuirea în firgul lor anonim n-ar fi astfel o nedreptate, în mod cu totul particular, pentru ei. Ea este la fel de nedreaptă, în fond, și pentru încercatul zbir care este domnișoara Cucu. Viața în acest loc prăfuit este o pedeapsă nu numai pentru genii, reale sau presupuse. Totuși: să fie oare omul de știință și artistul orășelului niște simpli veleitari? Nu e exclus. Dar faptul că tind către ceva ce depășește orizontul extrem de îngust al banalității cotidiene îi particularizează, transformându-i în factori de contrast. Într-un asemenea mediu, chiar și simplul bovarism apare, prin non-conformismul său, ca o reacție antigregară binevenită.

Cadrul scenografic realizat de Mihaela Dinu-Pițigoi este unul complementar viziunii regizorale. Polii conflictului, croul și mediul, sînt inspirat dese(m)nați. Gara unde are loc întâlnirea Monei cu Miroiu este dominată de un ceas descinzînd din

Ion Roxin și Wilhelmina Căta

faimoasele ceasornice viscoase ale lui Dali, ca semn că „timpul nu mai este”, iar locuința profesorului este vecheată de portretele naiv desenate ale părinților astronomiei moderne, ca un comentariu ironic sugerînd o percepție metaforizantă, mitică a realității, mai curînd decît una pozitivă, cauzală, cum ar fi fost de așteptat din partea reprezentanților unei științe aride, însă exacte.

Excelent, Sorin Zavulovici în rolul profesorului Miroiu. Cu măsură, distincție și umor, el creează un personaj credibil, în ipostaze diferite sau opuse: anchelat de inchizitoriala domnișoară Cucu sau iubit al Monei, frumoasa inaccesibilă, evadată din Cazino-ul de la Sinaia.

În ceea ce o privește, domnișoara Cucu nu mai este doar teroarea liceenelor și a corpului profesoral, ci și, în ascuns, îndrăgostită de profesorul Miroiu. Astfel umanizat, personajul interpretat cu vervă comică de Angela Radoslavescu a are veridic, depășind caricaturalul pe care îl rezervase tradiția.

Wilhelmina Căta conferă rolului său, Mona, zina descînsă din trenul rapid, o înfățișare statuară pe deplin adecvată viziunii regizorale — datele-i fizice și toaleta concurînd întru aceasta.

În rolul lui Grig, iubitul Monei, Ion Roxin reușește o apariție convingătoare: masiv și sigur de sine fără ostentație.

STEAUA FĂRĂ NUME de MIHAIL SEBASTIAN ● TEATRUL „A. DAVILA” DIN PITEȘTI ● Data premierei : 5 noiembrie 1987 ● Regia : MIHAI RADO SLAVESCU ● Scenografia : MIHAELA DINU-PIȚIGOI ● Distribuția : FLORIN PRETORIAN, DUMITRU DRĂGAN (Șeful gării); DUMITRU DIMITRIE (Un țaran); SORIN ZAVULOVICI (Profesorul); VALERIU BUCIU (Ichim); ANGELA RADO SLAVESCU (Domnișoara Cucu); RUXANDRA RADO SLAVESCU, ADRIANA DRUGULESCU (O elevă); CONSTANTIN STAVRIL (Pascu); ȘTEFAN DUMITRESCU (Conducătorul); WILHELMINA CĂTA (Necunoscuta); PETRE DINULIU (Udrea); ION ROXIN (Grig).

omul de lume este o prezență fără să ridice vreo clipă tonul, impunându-se firesc.

Petro Dinuliu realizează un profesor Udrea-compozitor ignorat, a cărui apariție inevitabil comică forțează simpatia spectatorului prin aerul său de bonomie delașată.

Eleva jucată de Ruxandra Radoslavescu, cu sfielile-i pițigăiate, este ceea ce impune partitura: o pată de culoare pitorească, pe care interpreta o realizează cu oarecare grație.

Florin Pretorian își construiește, în rolul șefului de gară, o apariție de un comic savuros; pe alocuri, sînt însă detectabile exagerări, „cîrlige“ inoportune, stridențe.

Dan PREDESCU

„Adela“ pe scenă

În întreprinderea sa, Cristian Munteanu nu renunță la o serie de personaje importante, păstrînd, în primul rînd, relația sentimentală Emil-Adela și dilatănd prezența în acțiune a înțeleptului anticar Duvid Haim, care devine nu numai permanent interlocutor, ci și martor și rezoner al nefericitei povești de dragoste. Gîndită astfel, acțiunea devine mai inteligibilă, mai apropiată de posibilitățile scenice, construcția unor scene-cheie

ADELA, dramatizare de CRISTIAN MUNTEANU după romanul cu același titlu de GARABET IBRĂILEANU ● TEATRUL DE STAT DIN SFINTU GHEORGHE ● Data premierei : 7 septembrie 1987 ● Regia : CONSTANTIN CODRESCU ● Scenografia : LAVINIA DIMA ● Distribuția : ANTON FILIP (Emil Codrescu); TEODORA MAREȘ (Adela); CONSTANTIN CODRESCU (Duvid Haim); ZOE MARIA ALBANI (Doamna M.); CONSTANTIN COTIMANIS (Timotin); GABRIELA GÎRLONȚA (Doamna Timotin); ELENA PATAP (Matilda); DAN TURBATU (Ofițerul); în alte roluri — LILIANA PANĂ, RADU CIOROIANU.

avînd — prin dramatismul situațiilor și accentele — ce subliniază confruntările dintre personaje — un puternic ecou în sufletul receptorului.

Unitatea spectacolului e asigurată de experimentatul om de teatru Constantin Codrescu, interpret și regizor, preocupat, în primul rînd, de accesibilitatea prestației, de modul simplu, uman, prin care își propune să dea viață scenică textului.

Colaboratori mai vechi, precum scenografa Lavinia Dima, realizatoarea unui cadru scenic extrem de funcțional (dar nu întotdeauna creator de atmosferă) și compozitorul Timuș Alexandrescu, un adevărat „regizor muzical“, prin discreția cu care însoțește sonor momentele importante ale spectacolului (ca și prin linia melodică de bun gust a partiturii cîntate sau difuzate de interpreți), concurează la efortul regizoral.

Anton Filip (recentă achiziție a teatrului) ne oferă un Emil Codrescu plin de contradicții, poate mai puțin intelectual decît îl descifrasem în proza lui Ibrăileanu, dar de o omenească și sinceră simțire. Constantin Codrescu (Duvid Haim) este pitoresc, înțelept, cenzurat în dragostea și compasiunea pentru prietenul său, Emil. Doamna M. (de fapt, mama Adelei) a găsit în Zoe Maria Albani interpreta potrivită, prin prestația și discreția alcătuirii personajului; Constantin Cotimanis (Timotin) e o plăcută prezență în scurta sa apariție, iar Dan Turbatu (Ofițerul), Gabriela Gîrlonța (Doamna Timotin), Liliana Pană și Radu Cioroianu se remarcă prin efortul de a se integra în ritmul și atmosfera spectacolului. Vădit stînjenită de un rol neconform temperamentului și mijloacelor de care dispune, Elena Patap apelează la efecte exterioare în realizarea frivolei Matilda.

În sfîrșit, dar nu în ultimul rînd, vom menționa valoroasa creație a Teodorei Mareș în rolul titular, realizat cu minuție, impunîndu-se prin nuanțarea interpretării, prin rostire clară, colorată, prin tăceri și priviri semnificative, care vorbesc mai mult decît îi oferă partitura dramaturgică.

Mihai CRIȘAN